

Love Story

Jarda Svoboda

C Em
Ten den byl smutnej jako hrob
F C

jak vykradenej byt

C Em F C
nebylo co utráčet a nebylo kam jít

Am Em
tak jsem bloumal jen tak v ulicích
F C

a hledal nějaké cíl
C Em F C

až nakonec jsem promoklej v kině zakotvil

V poloprázdném sále v šestý řadě číslo pět
já sledoval jak na plátně se začal odvíjet
příběh značně sladkej jak nastražená past
v hlavních rolích ona on a čas

C G

Lázeňský město na konci sezóny
opuštěný hotely a ticho za okny
jen posledních pár hostů po kolonádách
z kavárenských stolků vítr smetá prach

G

Tam sedá mladý důstojník s písárem s holičem
a vedou řeči o počasí řeči o ničem
tu nudu a ten mrtvý klid však náhle roztríší
když jistá mladá dáma do městečka přijíždí

Před zahradní restaurací drožka zacinká
ona vystoupí podle tváře řekl bych cizinka
a důstojník se zvedá jde k ní a ptá se jí
„Smím Vám pomoci se zavazadly?“ „Ano,
děkuji.“

Pak mlčky jdou až tam co stojí hotel Orient
ona objedná si apartmá s vyhlídkou ven
„Z daleka?“ ptá se recepční a ona řekne snad
a únava a vyčerpání je z její tváře znát

Důstojník jindy výřečný tu stojí bez řeči
jak zvláštní pocit tajemství i pocit bezpečí
pak ona plaše povídá „Už budu muset jít
snad se ještě uvidíme budete-li chtít.“

C G F C

Nazítří on před hotelem chodí tam a sem
nervózní tu čeká na svou schůzku s osudem
až konečně když klekání na věžích odbil zvon
„Ach čekáte dlouho?“ špitne ona „Celý život.“
řekne on

Čas se náhle zpomalil snad vůbec neběží
když oba v tichém hovoru jdou směrem k
nábřeží

jen stíný lodí kotvících a světla mlhavá
a první sníh co sotva padne na zem roztazává

C G F C

V jejím pokoji je cítit sladká vůně parfému
a slova náhle zbytečná už nejsou k ničemu
o tom co se smí a o tom co už nesmíme
o zoufalství o důvěře vině nevině

K ránu složí dlaně ústa těla po boji
ona zašeptá mu milý odpočívej v pokoji
ještě chvíli a pak ty i já zas budem každý sám
v poledne první lodí odplouvám

A⁵ G³ A

D F♯m G D
V tom prapodivným biografu já už málem usínal

D F♯m G
ale toho chlápka na tom plátně jakobych

D odněkud znal

Bm F♯m G D
a pak mi sv itlo já vím už dobře vím

D F♯m G D
to jsem já to je můj příběh a já ho dopovím

Kolikrát jsem zrovna jak ten chlap na břehu stál
a mával někomu kdo právě z mého života
odplouval

kolikrát jsem slyšel už budu muset jít

kolikrát jsem musel kus sebe odhodit

Ale tentokrát se s nikým dělit nebudu
my dva patříme k sobě navzdor osudu

vždyť život připomíná jen krátkou procházku tak málo času na štěstí tak málo na lásku

Vím že když projdu jistou ulicí v jistém městě v jistý čas
tak daleko tak blízko najdu ji tam zas
a bude pryč co kdysi bylo co se stalo mezitím
čekáte dlouho řekne ona celý život odpovím

D A C B⁷

To je dům ve kterém bydlí tam najdu její byt
staréj hluchej sluha jde mi otevřít
paní není doma říkal když mi v cestě stál
ale já ji viděl oknem řekl jsem já a vtrhnul dál

A všechny dveře jedny po druhých jsem potom zotvíral
prázdný salón prázdná kuchyň prázdná chodba
prázdný sál

i otevřel jsem poslední a do ložnice vnik
byla tam a s ní ten důstojník

Am

D F#m G D
V rozsvíceným sále bia illusion

D F#m G D
jsem zbyl jen já a nevím jsem to já anebo on
Bm F#m G D
v životě už tolíkrát ten omyle se mi stal

D F#m G D
že on ji potkal dřív než já a já ji nepotkal

D G D F#m G D

Bm F#m G D
Tak tady příběh končí a zbyl jen sentiment
D F#m Gm D
tak ještě hudba smyčce tit ulky the end

D A G Gm D